

PIEŅEMTIE TEKSTI

P9_TA(2023)0086

ES pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem

Eiropas Parlamenta 2023. gada 16. marta rezolūcija par ES pamatnostādnēm par cilvēktiesību aizstāvjiem (2021/2204(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā ANO Statūtus,
- ņemot vērā Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju,
- ņemot vērā Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām,
- ņemot vērā Starptautisko paktu par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām,
- ņemot vērā ANO Deklarāciju par atsevišķu personu, grupu un sabiedrības iestāžu tiesībām un atbildību veicināt un aizsargāt vispārēji atzītas cilvēktiesības un pamatbrīvības (Deklarācija par cilvēktiesību aizstāvjiem),
- ņemot vērā ANO īpašā referenta cilvēktiesību aizstāvju jautājumos darbības,
- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību un jo īpaši tā 3. un 21. pantu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,
- ņemot vērā ES pamatnostādnes cilvēktiesību jomā, jo īpaši Pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem (tālāk tekstā — "pamatnostādnes"), kas pieņemtas 2004. gada jūnijā un pārskatītas 2008. gadā, otros norādījumus par šo pamatnostādņu īstenošanu, kas apstiprināti 2020. gadā, un Pamatnostādnes par dialogu cilvēktiesību jomā ar partnervalstīm/trešām valstīm, kas pieņemtas 2001. gada decembrī un pārskatītas 2021. gadā,
- ņemot vērā 2013. gada 24. jūnija ES pamatnostādnes par reliģijas vai ticības brīvības veicināšanu un aizsardzību,
- ņemot vērā Padomes 2014. gada 23. jūnija secinājumus par 10. gadskārtu ES pamatnostādnēm par cilvēktiesību aizstāvjiem,

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2021. gada 9. jūnija Regulu (ES) 2021/947, ar ko izveido Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instrumentu "Eiropa pasaulē", groza un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 466/2014/ES un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1601 un Padomes Regulu (EK, *Euratom*) Nr. 480/2009¹,
- ņemot vērā ES 2012. gada Stratēģisko satvaru par cilvēktiesībām un demokrātiju un ES Rīcības plānu cilvēktiesību un demokrātijas jomā 2020.–2024. gadam, kā izklāstīts Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas 2020. gada 25. marta kopīgajā paziņojumā (JOIN(2020)0005), ko Padome pieņēma 2020. gada 18. novembrī,
- ņemot vērā Komisijas 2021. gada instrumentu kopumu saistībā ar cilvēktiesībās balstītu pieeju starptautiskām partnerībām, kā izklāstīts Komisijas dienestu 2021. gada 30. jūnija darba dokumentā "Cilvēktiesībās balstītas pieejas piemērošana starptautiskām partnerībām — atjaunināts instrumentu kopums tiesību subjektu izvirzīšanai ES kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības centrā" (SWD(2021)0179),
- ņemot vērā īpašās pamatnostādnes par Eiropas Parlamenta deputātu darbībām cilvēktiesību un demokrātijas jomā to vizīšu laikā trešās valstīs,
- ņemot vērā Saharova balvas par domas brīvību statūtus, ko Priekšsēdētāju konference pieņēma 2003. gada 15. maijā un grozīja 2006. gada 14. jūnijā,
- ņemot vērā 2021. gada 19. maija rezolūciju par cilvēktiesību aizsardzību un ES ārējās migrācijas politiku²,
- ņemot vērā Parlamentārās izpētes pakalpojumu ģenerāldirektorāta 2022. gada 24. augusta pētījumu "ES pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem — Eiropas īstenošanas novērtējums",
- ņemot vērā ANO Vadošos principus uzņēmējdarbībai un cilvēktiesībām,
- ņemot vērā ANO ilgtspējīgas attīstības mērķu 16.10.1. rādītāju, kas attiecas uz pārbaudītiem žurnālistu, ar tiem saistīto mediju darbinieku, arodbiedrību pārstāvju un cilvēktiesību aizstāvju slepkavību, nolaušanās, piespiedu pazušanas, patvaļīgas aizturēšanas un spīdzināšanas gadījumiem iepriekšējos 12 mēnešos,
- ņemot vērā 1. panta 1. punkta e) apakšpunktu un 3. pielikumu Priekšsēdētāju konferences 2002. gada 12. decembra lēmumā par procedūru patstāvīgo ziņojumu sagatavošanas atļaujas piešķiršanai,
- ņemot vērā 2010. gada 17. jūnija rezolūciju par ES politiku cilvēktiesību aizstāvju atbalstam³,

¹ OV L 209, 14.6.2021., 1. lpp.

² OV C 15, 12.1.2022., 70. lpp.

³ OV C 236 E, 12.8.2011., 69. lpp.

- ņemot vērā 2021. gada 19. maija rezolūciju par klimata pārmaiņu ietekmi uz cilvēktiesībām un vides aizstāvju lomu šajā jautājumā¹,
 - ņemot vērā 2021. gada 10. marta rezolūciju ar ieteikumiem Komisijai par pienācīgu rūpību uzņēmumu darbībā un atbildību par to²,
 - ņemot vērā 2022. gada 6. oktobra rezolūciju par rezultātiem, kas gūti Komisijas veiktajā 15 punktu tirdzniecības un ilgtspējīgas attīstības rīcības plāna pārskatīšanā³,
 - ņemot vērā Parlamenta 2022. gada 17. februāra ieteikumu Padomei, Komisijai un Komisijas priekšsēdētājas vietniekam/ Savienības Augstajam pārstāvim ārlietās un drošības politikas jautājumos par korupciju un cilvēktiesībām⁴,
 - ņemot vērā 2022. gada 10. marta rezolūciju par ES trešo dzimumu līdztiesības rīcības plānu⁵,
 - ņemot vērā visas rezolūcijas par cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma pārkāpumiem (zināmas kā steidzamās rezolūcijas), kas pieņemtas saskaņā ar Reglamenta 144. pantu,
 - ņemot vērā 2022. gada 17. februāra rezolūciju par 2021. gada ziņojumu par cilvēktiesībām un demokrātiju pasaulē un Eiropas Savienības politiku šajā jomā⁶, kā arī iepriekšējās rezolūcijas par agrākajiem gada ziņojumiem,
 - ņemot vērā Reglamenta 54. pantu,
 - ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A9-0034/2023),
- A. tā kā ANO Deklarācijā par cilvēktiesību aizstāvjiem cilvēktiesību aizstāvji ir definēti kā personas vai grupas, kas rīkojas, lai ar miermīlīgiem līdzekļiem veicinātu, aizsargātu vai censtos aizsargāt un īstenot cilvēktiesības un pamatbrīvības;
- B. tā kā cilvēktiesību aizstāvji ir būtiski sabiedrotie ES centienos aizsargāt un veicināt cilvēktiesības, demokrātiju un tiesiskumu un nepieļaut konfliktus visā pasaulē; tā kā tādēļ ES un tās dalībvalstu pamatinteresēs ir atbalstīt viņu darbu un aizsargāt viņus;
- C. tā kā 2004. gadā pieņemtās un 2008. gadā pārskatītās pamatnostādnes ir pakāpeniski kļuvušas par atsauces sistēmu, kas paredz, kā ES iestādēm, ES delegācijām, dalībvalstu diplomātiskajām misijām un ES vadītājiem būtu jāveicina un jānodrošina cilvēktiesību aizstāvju tiesību ievērošana un jāaizsargā tie cilvēktiesību aizstāvji, kuri pakļauti valsts un nevalstisko dalībnieku uzbrukumam un draudu riskam; tā kā Eiropas Parlaments ir pastāvīgi aicinājis šīs pamatnostādnes pienācīgi un koordinēti īstenot; tā kā dalībvalstīm kopā ar ES iestādēm būtu arī jāīsteno pamatnostādnes, kas ietver virkni konkrētu saistību, piemēram, regulāru ziņošanu, koordināciju un rīcību cilvēktiesību aizstāvju atbalstam;

¹ OV C 15, 12.1.2022., 111. lpp.

² OV C 474, 24.11.2021., 11. lpp.

³ Pieņemtie teksti, P9_TA(2022)0354.

⁴ OV C 342, 6.9.2022., 295. lpp.

⁵ OV C 347, 9.9.2022., 150. lpp.

⁶ OV C 342, 6.9.2022., 191. lpp.

- D. tā kā konsekventai un saskaņotai ES rīcībai cilvēktiesību aizstāvju atbalstam un aizsardzībai var būt būtiska ietekme, piemēram, kad dalībvalstu misijas un ES delegācijas saskaņo savu rīcību, jo īpaši attiecībā uz konkrētiem gadījumiem gan divpusēji, gan daudzpusējos forumos;
- E. tā kā 2012. gada Stratēģiskā satvara par cilvēktiesībām un demokrātiju un trīs secīgu rīcības plānu pieņemšana ir nodrošinājusi redzējumu, principus un īstenojamus pasākumus ES atbalstam cilvēktiesību veicināšanai visā pasaulē un pamatnostādņu īstenošanai;
- F. tā kā ES ir izstrādājusi plašu instrumentu klāstu cilvēktiesību aizstāvju atbalstam, kas cita starpā ietver gan koordinācijas instrumentus, gan finansiālu atbalstu; tā kā Eiropas Demokrātijas un cilvēktiesību instruments (*EIDHR*) iepriekš bija galvenais ES finanšu instruments, ko izmantoja cilvēktiesību aizstāvju atbalstam gan ar ārkārtas dotācijām, gan ar ES cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības mehānisma *ProtectDefenders.eu* palīdzību; tā kā *EIDHR* ir aizstāts ar tematisku programmu par cilvēktiesībām un demokrātiju, kas ir daļa no Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instrumenta "Eiropa pasaulē" (*NDICI*); tā kā cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma ievērošana ir transversāls mērķis visā *NDICI* un to veicina arī Eiropas Demokrātijas fonda darbs;
- G. tā kā no *EIDHR* tika piešķirti vairāk nekā 186 miljoni EUR, lai 2014.–2020. gada periodā atbalstītu cilvēktiesības un cilvēktiesību aizstāvjus situācijās, kad tie bija visvairāk apdraudēti; tā kā pašreizējā 2021.–2027. gada periodā *NDICI* tematiskajā programmā cilvēktiesību un demokrātijas jomā ir paredzēti līdzekļi aptuveni 326 miljonu EUR apmērā, lai atbalstītu cilvēktiesību aizstāvjus un novērstu pilsoniskās sabiedrības darbības iespēju samazināšanos; tā kā iniciatīvai *ProtectDefenders.eu* kopš 2015. gada ir piešķirts ES finansējums aptuveni 35 miljonu EUR apmērā un ar to sniegts atbalsts aptuveni 55 000 cilvēktiesību aizstāvjiem, tostarp 8700 personām 2021. gadā vien; tā kā laikā kopš 2010. gada saskaņā ar atsevišķo ES ārkārtas dotāciju shēmu ir sniegts atbalsts aptuveni 1600 cilvēktiesību aizstāvjiem;
- H. tā kā saskaņā ar Eiropas Konsensu attīstības jomā ES un tās dalībvalstis apņemas īstenot uz cilvēktiesībām balstītu pieeju attīstības sadarbībai, aptverot visas cilvēktiesības un līdz ar to arī tos, kuri tās aizstāv;
- I. tā kā ES kā ietekmīga ekonomikas dalībiece spēj ietekmēt cilvēktiesību un cilvēktiesību aizstāvju stāvokli visā pasaulē, saskaņoti integrējot uz cilvēktiesībām balstītu pieeju visos politikas virzienos; tā kā 2021. gada tirdzniecības politikas pārskatīšanā ES ir apņēmusies ieņemt pārliecinošāku nostāju, aizstāvot savas intereses un vērtības, "jo īpaši cilvēktiesību veicināšanu un aizsardzību"; tā kā Komisijas tirdzniecības un ilgtspējīgas attīstības (TIA) pārskatīšanā ir paredzēts pastiprināt TIA saistību uzraudzību tirdzniecības nolīgumos, palielināt pilsoniskās sabiedrības lomu un uzlabot tirdzniecības nolīgumu izpildi;
- J. tā kā jaunais ES globālais cilvēktiesību sankciju režīms (ES Magnitska likums) ļauj ES vērsties pret nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem un aizskārumiem visā pasaulē; tā kā cilvēktiesību aizstāvju liktenim vajadzētu būt neatņemamai dimensijai ES globālajā uzraudzībā attiecībā uz cilvēktiesību pārkāpumiem visā pasaulē, tostarp attiecībā uz sankciju noteikšanu; tā kā šī instrumenta izmantošanu varētu uzlabot, nosakot, ka uz to attiecas kvalificēta vairākuma balsojums;

- K. tā kā Parlaments ir vairākkārt aicinājis ES vērsties pret personu un struktūru augsta līmeņa korupciju, piemērojot sankcijas; tā kā korupcijas apkarošanas darbībās iesaistītie cilvēktiesību aizstāvji arvien vairāk tiek apdraudēti sava darba dēļ; tā kā Padome un Komisija ir uzsākušas darbu, lai noteiktu sankcijas personām un struktūrām, kas ir atbildīgas par korupcijas noziegumiem;
- L. tā kā pamatnostādņu konsekventa un efektīva īstenošana ir vēl jo svarīgāka pašreizējā globālajā kontekstā, kad vājinās demokrātija un cilvēktiesību ievērošana, samazinās pilsoniskās sabiedrības telpa, vērojamas klimata pārmaiņas un palielinās riski cilvēktiesību aizstāvjiem, ko rada tādi faktori kā digitālā uzraudzība un Covid-19 pandēmijas ietekme;
- M. tā kā pēdējos gados ir ievērojami palielinājies pret cilvēktiesību aizstāvjiem, viņu ģimenēm un advokātiem vērsto uzbrukumu skaits, apmērs un smagums; tā kā saskaņā ar vairāku starptautisko organizāciju un nevalstisko organizāciju (NVO) datiem 2020. gadā un 2021. gadā nogalināto cilvēktiesību aizstāvju skaits attiecīgi svārstās starp 331 un 358 cilvēktiesību aizstāvji, un, tā kā par daudziem informācija nemaz netiek saņemta, faktiskais skaits nav zināms un, visticamāk, ir daudz lielāks; tā kā starp noslepkavotajām personām liels bija vides aizstāvju skaits —vairāk par pusi no tām tika izdarītas trijās valstīs — Kolumbijā, Meksikā un Filipīnās; tā kā Kolumbijā nogalināto cilvēktiesību aizstāvju skaits 2022. gadā sasniedza rekordaugstu līmeni un īpaši augsts tas bija minētā gada pēdējā pusē; tā kā liels skaits cilvēktiesību aizstāvju ir pakļauti apdraudējumam un uzbrukumiem, jo viņi ir pauduši bažas par komerciālās darbības negatīvo ietekmi uz cilvēktiesībām, tostarp saistībā ar lieliem attīstības projektiem, kas ietekmē piekļuvi zemei un iztikas līdzekļiem, tā kā pēdējos gados lielākā daļa cilvēktiesību aizstāvju, pret kuriem ir vērsušies valsts un nevalstiskie dalībnieki un/vai kurus šādi dalībnieki ir noslepkavojuši, strādāja zemes, ūdens, vides un pamatiedzīvotāju tiesību jomā;
- N. tā kā autoritāras valdības, bet arī satraucošs skaits sen iedibinātu demokrātisku valstu visā pasaulē, tostarp ES, arvien vairāk pieņem jauna veida taktiku un ierobežojošus pasākumus pret cilvēktiesību aizstāvjiem, lai cenzētu viņu darbu un aplūsinātu un aizskartu viņus; tā kā šādi pasākumi ietver stratēģisku tiesvedību pret sabiedrības līdzdalību, ierobežojošus valdības politikas pasākumus, neslavas celšanas kampaņas, diskrimināciju un iebiedēšanu vai vardarbību, tostarp nogalināšanu, nolaupīšanu, patvaļīgu arestu un aizturēšanu; tā kā vairākās pasaules valstīs valda nesodāmības gaisotne saistībā ar pārkāpumiem, kas pieļauti pret cilvēktiesību aizstāvjiem;
- O. tā kā trešo valstu autoritārie režīmi arvien biežāk vērsas pret cilvēktiesību aizstāvjiem, izmantojot vēstniecības, diplomātiskās pārstāvniecības un personālu, tiesībaizsardzības amatpersonas un citas pilnvarotās personas ES dalībvalstu teritorijās, kurās cilvēktiesību aizstāvji ir atraduši patvērumu;
- P. tā kā cilvēktiesību aizstāves saskaras ar dzimumspecifiskiem draudiem un viņām ir lielāks risks tikt pakļautām noteikta veida vardarbībai un citiem pārkāpumiem, aizspriedumiem, atstumtībai un noraidījumam nekā viņu vīriešu dzimuma kolēģiem, un viņas cieš no nepietiekamas piekļuves atbilstošiem resursiem un aizsardzības mehānismiem; tā kā lielākā daļa gadījumu, par kuriem netiek ziņots, ir tie, kuros nākas saskarties ar dzimumspecifiskiem vai seksuālajai orientācijai specifiskiem šķēršļiem;

- Q. tā kā uzbrukumi cilvēktiesību aizstāvjiem arvien vairāk ir vērsti arī pret viņu ģimenēm un kopienām;
- R. tā kā citas aizstāvju grupas un kategorijas, kas ir īpaši pakļautas uzbrukumiem un cilvēktiesību pārkāpumiem, ir žurnālisti, aizstāvji, kuri strādā, lai veicinātu pilsoniskās un politiskās tiesības, jo īpaši tie, kas veic izmeklēšanu vai aizstāv personas, kuras cietušas no valsts noziegumiem, piespiedu pazušanas vai spīdzināšanas, aizstāvji, kuri strādā, lai veicinātu ekonomiskās, sociālās un kultūras tiesības, jo īpaši kolektīvās tiesības, piemēram, tiesības uz pārtiku un piekļuvi dabas resursiem, tostarp arodbiedrību biedri, aizstāvji, kuri strādā kopienu tiesību, etnisko un reliģisko minoritāšu tiesību, bērnu tiesību, personu ar invaliditāti tiesību, pirmiedzīvotāju tiesību un LGBTIQI+ tiesību jomā, un aizstāvji, kuri cīnās pret korupciju;
- S. tā kā cilvēktiesību aizstāvju vajāšanai tiek izmantoti arvien sarežģītāki līdzekļi, tostarp jaunas tehnoloģijas; tā kā cilvēktiesību aizstāvji arī saskaras ar ierobežojumiem, un dažreiz pret viņiem vērsas tiešā veidā, izmantojot politiku, tiesību aktus un procedūras, ko raksturo kā "drošības" pasākumus, kuri nereti tiek apvienoti ar stigmatizāciju un apsūdzībām terorismā;

Vispārējs novērtējums par ES politikas satvaru cilvēktiesību aizstāvju atbalstam

1. pauž atzinību un pateicas visiem cilvēktiesību aizstāvjiem par viņu drosmīgo un svarīgo darbu cilvēktiesību aizstāvības un planētas labā; atzīst, ka viņu darbs ir jāveic arvien sarežģītākos un mainīgos apstākļos un bieži vien viņiem, viņu ģimenēm un kopienām par to personiski jāmaksā augsta maksa;
2. atzinīgi vērtē ES politikas satvaru cilvēktiesību aizstāvju atbalstam, kas pēdējo divdesmit gadu laikā ir attīstījies, par pamatu ņemot pamatnostādnes; uzsver, ka pamatnostādņu īstenošana var būtiski sekmēt to, lai tiktu palielināta informētība un izpratne par cilvēktiesību aizstāvju kā neaizstājamu un centrālu ES ārpolitikas, cilvēktiesību un demokrātijas atbalsta politikas partneru lomu un tiktu koncentrēti un pastiprināti centieni noteikt par prioritāti un racionalizēt cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību visā ES ārējā darbībā;
3. uzsver nenovērtējamo priekšplāna darbu cilvēktiesību aizstāvju atbalstam, ko veic vairākas ES delegācijas un dalībvalstu misijas trešās valstīs, un ievērojamo un pieaugošo finansiālo atbalstu, tostarp tiešo palīdzību, ko Komisija sniedz cilvēktiesību aizstāvjiem saskaņā ar dažādiem instrumentiem;
4. tomēr uzskata, ka pamatnostādņu vispārējā piemērošana, ko īsteno Eiropas Ārējās darbības dienests (EĀDD), Komisija un dalībvalstis, ir bijusi nevienmērīga un lielā mērā vēsta uz reaģēšanas pasākumiem, ka stratēģija kopumā nav īstenota konsekventi un ka nav bijusi pietiekama ES rīcības un cilvēktiesību aizstāvju atbalsta kanālu pamanāmība; pauž nožēlu par to, ka cilvēktiesību aizstāvju dimensija vēl ir sistemātiski un saskaņoti jāintegrē visās ES ārējās darbībās, tostarp ES valstu, reģionālajos un tematiskajos politikas dokumentos un visos attiecīgajos ES diplomātiskās iesaistes un lēmumu pieņemšanas līmeņos līdz pat augstākajam līmenim;
5. aicina ES vēl vairāk stiprināt cilvēktiesību aizstāvju politikas satvaru, pastāvīgi īstenojot konkrētus, saskaņotus un efektīvus pasākumus, jo īpaši attiecībā ar autoritāriem režīmiem un vietās, kur ES un dalībvalstīm ir asociācijas, tirdzniecības, ieguldījumu vai

sadarbības nolīgumi vai būtiskas komerciālas, enerģētikas, drošības, migrācijas vai citas intereses; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt, ka to finansiālais atbalsts cilvēktiesību aizstāvjiem tiek papildināts arī ar pastāvīgu ES politisko sadarbību ar trešām valstīm;

6. prasa, lai pamatnostādņēs tiktu iekļauta atsauce uz ES globālo cilvēktiesību sankciju režīmu un lai šajā režīmā tiktu reģistrētas personas un struktūras, kas saistītas ar sistemātiskajiem uzbrukumiem cilvēktiesību aizstāvjiem; atkārtoti prasa grozīt pašreizējo ES globālo cilvēktiesību sankciju režīmu, paplašinot tā darbības jomu, lai iekļautu korupciju, vai arī ierosināt tiesību akta priekšlikumu, lai pieņemtu jaunu tematisko režīmu nopietnu korupcijas gadījumu apkarošanai;

Eiropas komanda — kopīgs darbs maksimālai ietekmei

7. aicina ES īstenot patiesu Eiropas komandas pieeju cilvēktiesību aizstāvjiem, mudinot tās dalībvalstis, kas vēl nav aktīvas cilvēktiesību aizstāvju jautājumos, izstrādāt īpašu stratēģiju un politikas satvaru, apvienot spēkus diplomātiskajā un finansēšanas jomā un veidot plašu valdības un nevalstisko ieinteresēto personu koalīciju, vienlaikus arī veicinot un ievērojot tādu pašu pieeju to abpusējās attiecībās;
8. uzskata, ka šāda pieeja, saskaņā ar kuru visas ES iestādes un dalībnieki, tostarp ES īpašais pārstāvis cilvēktiesību jautājumos un dalībvalstis, kopīgi strādātu pie pamatnostādņu īstenošanas, būtu efektīva, jo palīdzētu novērst cilvēktiesību un demokrātijas situācijas pasliktināšanos pasaulē;
9. atzinīgi vērtē daudzu ES delegāciju un dalībvalstu misiju centienus padarīt cilvēktiesību aizstāvjus pamanāmus un atzītus un šajā nolūkā jo īpaši izveidot vietējas cilvēktiesību darba grupas, kurās iesaista ES misiju darbiniekus, proaktīvi uzrunāt cilvēktiesību aizstāvjus un rīkot regulāras sanāksmes ar viņiem, veikt sistemātiskus apmeklējumus uz vietas teritorijās, kurās cilvēktiesību aizstāvji ir apdraudēti (piemēram, Meksikā un Kolumbijā), izstrādāt diplomātu sarakstus tiesas procesa uzraudzībai (piemēram, Krievijā), atzīt cilvēktiesību aizstāvju izcilo ieguldījumu un šajā nolūkā piešķirt ikgadējus apbalvojumus (piemēram, Ugandā un Hondurasā), sniegt ārkārtas atbalstu cilvēktiesību aizstāvjiem, apstrīdēt tiesību aktus, ar kuriem cilvēktiesību aizstāvjus atzīst par krimināli sodāmiem, un atbalstīt cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības tīklu izveidi; kā paraugprakses piemēru uzsver inovatīvo iniciatīvu #DefendamosLaVida, ko uzsāka ES delegācijas un dalībvalstu misijas Kolumbijā un pavisam nesen Meksikā;
10. tomēr pauž nožēlu par to, ka pamatnostādņu drosmīgā rakstura dēļ ES delegāciju sadarbības ar cilvēktiesību aizstāvjiem intensitāte un kvalitāte dažādās valstīs ievērojami atšķiras un praksē lielā mērā ir atkarīga no vietējā politiskā konteksta un konkrētā ES vēstnieka, attiecīgā personāla vai EADD un Komisijas galvenās mītnes ierēdņu individuālās apņēmības un politiskās gribas; šajā sakarībā prasa nodrošināt lielāku konsekvenci un stratēģisku vispārējo pieeju, kā arī stingru Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas priekšsēdētāja vietnieka (AP/PV) un viņa biroja apņemšanos nodrošināt pamatnostādņu konsekventu īstenošanu visās delegācijās, jo īpaši valstīs, kurās cilvēktiesību aizstāvji ir visvairāk apdraudēti; sagaida, ka visi ES un dalībvalstu vēstnieki nodrošinās, ka viņu misijas ikdienas darbā tiek efektīvi integrēti atbalsts cilvēktiesību aizstāvjiem;

11. aicina ES palielināt savas institucionālās spējas gan Briselē, gan delegācijās, lai spētu pienācīgi reaģēt uz situācijas pasliktināšanos, ar ko saskaras cilvēktiesību aizstāvji; attiecīgā gadījumā aicina nodrošināt vairāk darbinieku, kas nodarbojas ar nelielu dotāciju piešķiršanu, sevišķi ārkārtas palīdzības jomā, un diplomātisku atbalstu uz vietas; turklāt uzstāj, ka ir jāstiprina ES delegāciju cilvēkresursu un finansiālās spējas, lai aizsargātu cilvēktiesību aizstāvjus un veidotu koordināciju ar dalībvalstīm, kas ir katras misijas galvenais uzdevums, jo īpaši valstīs, kurās pilsoniskās sabiedrības telpa samazinās; uzsver, ka ir svarīgi, lai ES delegācijas telpas kalpotu par drošu vietu, kur cilvēktiesību aizstāvji var tikties, jo īpaši naidīgā vidē;
12. pauž gandarījumu, ka tiek ziņots par labāku koordināciju ES delegāciju un dalībvalstu sadarbībā cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības jomā, ko jo īpaši īsteno ar pienākumu sadales un kopīgas publiskās diplomātijas palīdzību; tomēr joprojām pauž bažas par to, ka praksē mazāk nekā puse dalībvalstu ir aktīvi iesaistījušās šajā jomā, jo daudzas no tām paļaujas uz ES delegāciju īstenoto cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību, un ka selektīva iesaistīšanās joprojām ir norma; pauž nožēlu par to, ka tikai dažas dalībvalstis ir pieņēmušas savas valsts cilvēktiesību aizstāvju pamatnostādnes; aicina dalībvalstis aktīvāk rīkoties, lai panāktu plašāku un konsekventāku iesaisti cilvēktiesību aizstāvju aizsardzībā, un izstrādāt savus cilvēktiesību aizstāvju politikas dokumentus, kas atbilstu ES politikas dokumentiem;
13. atzinīgi vērtē to, ka darbinieki, kas strādā kā kontaktpunkti ES delegāciju politiskajās un sadarbības nodaļās, iziet regulāru apmācību cilvēktiesību, tostarp cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības politikas, jomā; tomēr pauž bažas par ziņojumiem, ka informētība un zināšanas par Pamatnostādņēm joprojām ir nepietiekamas; aicina minēto apmācību padarīt obligātu un paplašināt; ierosina apsvērt iespēju ES un dalībvalstu saistības attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem iekļaut attiecīgo EĀDD, ES delegāciju un dalībvalstu misiju darbinieku profilos, lai nodrošinātu sistemātisku pieeju cilvēktiesību aizstāvjiem, tā institucionalizējot zināšanas un praksi cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības jomā un izvairoties no pieejas, kas ir atkarīga no personas, un līdz ar to līdz minimumam samazinot darbinieku rotācijas ietekmi;
14. aicina AP/PV, ES īpašo pārstāvi cilvēktiesību jautājumos un attiecīgo dalībvalstu pārstāvjus vairāk iesaistīt sabiedrību cilvēktiesību aizsardzībā, tostarp attiecībā uz atsevišķiem cilvēktiesību aizstāvjiem; mudina AP/PV un komisārus apņemties viņu ārvalstu vizīšu laikā sistemātiski tikties ar cilvēktiesību aizstāvjiem un visaugstākajā līmenī vērst uzmanību uz uzbrukumiem pakļauto cilvēktiesību aizstāvju, tostarp to, kuri tiek vajāti, iebiedēti, patvaļīgi aizturēti vai spiesti bēgt no savas valsts, traģisko situāciju, jo īpaši attiecīgā gadījumā sniedzot publiskus paziņojumus; aicina ES īpašos pārstāvjus saistībā ar valsts un reģionālajām situācijām sadarboties ar valstu iestādēm, jo īpaši cilvēktiesību aizstāvju jautājumos;
15. uzsver, ka ir svarīgi turpināt izolētības mazināšanu ES ārējās attiecībās; atzinīgi vērtē pastiprināto koordināciju starp ES delegācijām, EĀDD galveno mītni un Starptautisko partnerību ģenerāldirektorātu saistībā ar steidzamiem cilvēktiesību aizstāvju apdraudējuma gadījumiem un viņus būtiski ietekmējošām krīzes situācijām; prasa uzlabot koordināciju cilvēktiesību jautājumos ar Komisijas ģenerāldirektoriem, kā arī ar attiecīgajām ES aģentūrām;

Lielāks uzsvars uz profilaksi un finansējuma vajadzībām

16. atzinīgi vērtē ES būtisko un pastāvīgi pieaugošo finansiālo ieguldījumu cilvēktiesību aizstāvju atbalstam visā pasaulē, kura dēļ ES ir galvenais līdzekļu devējs šajā jomā, kā arī tās centienus palielināt pārredzamību, elastību un izstrādāt dažādas programmas cilvēktiesību un cilvēktiesību aizstāvju darbību un vajadzību atbalstam, tostarp gadījumos, kad cilvēktiesību aizstāvji strādā trimdā; uzsver pilsoniskās sabiedrības pārvaldītā *ProtectDefenders.eu* mehānisma unikālo nozīmi, jo tas sniedz nenovērtējamu praktisku atbalstu apdraudētajiem cilvēktiesību aizstāvjiem; mudina Komisiju vairāk informēt sabiedrību par šiem centieniem; aicina kvalitatīvi pāriet uz holistiskāku ilgtermiņa pieeju, kuras mērķis ir panākt integrētu drošību visām kopienām, kas ir iesaistījušās savu tiesību aizsardzībā; aicina ES delegācijas atbalstīt un finansēt vietējos un reģionālos cilvēktiesību aizstāvju tīklus un pulcēšanos, kur viņi var dalīties pieredzē, mācīties viens no otra stratēģijām, panākumiem un paraugpraksēm un veidot alianses; atzinīgi vērtē Eiropas Demokrātijas fonda darbu un uzsver, ka ir svarīgi, lai ES un tās dalībvalstis turpinātu stiprināt savas darbības, izmantojot elastīgus finansiālā atbalsta instrumentus, lai atbalstītu aktīvistu darbības un vajadzības;
17. brīdina par daudzu tādu valdības organizētu nevalstisko organizāciju dominējošo lomu, kuras sevi pasniedz kā likumīgas pilsoniskās sabiedrības organizācijas, un aicina Komisiju un dalībvalstis izvairīties no jebkādas šo organizāciju popularizēšanas, atbalstīšanas vai asociēšanās ar tām;
18. nosoda to, ka visā pasaulē pieaug uzbrukumi cilvēktiesību aizstāvju ģimenēm, kopienām un juristiem; uzsver, ka šie uzbrukumi notiek arī trimdā un to mērķis ir, *inter alia*, radīt sāpes, bailes, ciešanas un neaizsargātības sajūtu, lai pazemotu cietušos un grautu viņu fizisko un morālo pretestību; tādēļ atkārtoti uzsver, ka ir svarīgi izmantot Komisijas ārkārtas dotācijas, *ProtectDefenders.eu* un krīzes instrumentu, lai palielinātu aizsardzību un atbalstu šiem ģimenes locekļiem, ņemot vērā dažādās ģimeņu struktūras un cilvēktiesību aizstāvju juristus;
19. uzsver, ka ir vairāk jāiegulda cilvēktiesību aizstāvju un viņu ģimenes locekļu vispārējā ilgtermiņa aizsardzībā un psihosociālajā labklājībā, tostarp izmantojot preventīvāku pieeju, ar ko varētu prognozēt nopietnas problēmas, piemēram, uzbrukumus, kā arī īstenot uz indivīdiem vērstus reaģēšanas pasākumus;
20. uzsver, ka ir svarīgi cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību izvirzīt par galveno elementu ES politiskajās attiecībās ar trešām valstīm un attiecīgajā diplomātiskajā darba kārtībā un šajā nolūkā saskaņot visas ES ārējās darbības trešās valstīs ar ES rīcību cilvēktiesību aizstāvju aizsardzībai un viņu darba veicināšanai; aicina EĀDD, Komisiju un dalībvalstis par prioritāti noteikt šādas darbības:
 - sistemātiski identificēt galvenos sabiedrotos trešo valstu iestādēs un institūcijās,
 - palielināt finansiālo atbalstu valstu cilvēktiesību iestāžu izveidei un stiprināšanai, jo īpaši attiecībā uz to spēju sadarboties ar cilvēktiesību aizstāvjiem un viņus aizsargāt, kā arī rīkoties neatkarīgi,
 - stiprināt valsts tiesību aktus un politiku attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem saskaņā ar ANO sistēmu cilvēktiesību aizstāvju jomā un stiprināt tiesiskās un politiskās sistēmas nolūkā izveidot cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības programmas valstu līmenī,

- veicināt valsts mēroga kampaņas, tīklus un struktūras, lai atzītu cilvēktiesību aizstāvju nenovērtējamo ieguldījumu cilvēktiesību aizsardzībā un veicināšanā un efektīvi atbalstītu cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību,
 - sistemātiski apstrīdēt tādas tiesību aktus, kuri paredz kriminālatbildību cilvēktiesību aizstāvjiem vai ierobežo viņu likumīgo darbu un/vai kurus bieži izmanto, lai vajātu un iebiedētu cilvēktiesību aizstāvjus, tostarp izmantojot stratēģiskas tiesas prāvas pret sabiedrības līdzdalību,
 - mudināt valdības piešķirt pietiekamu finansējumu cilvēktiesību aizstāvju aizsardzībai un atturēties no iejaukšanās ar ārēji iegūtu finansējumu,
 - palīdzēt izstrādāt neatkarīgus mehānismus nesodāmības situācijas risināšanai attiecībā uz pārkāpumiem, kas izdarīti pret cilvēktiesību aizstāvjiem, tostarp ātri un efektīvi izmeklējot sūdzības par draudiem vai pārkāpumiem, kas vērsti pret cilvēktiesību aizstāvjiem,
 - nodrošināt apmācību valdības amatpersonām, tostarp policijas, militārām un citām drošības amatpersonām, kā arī tiesu iestāžu darbiniekiem par cilvēktiesību aizstāvju likumīgo lomu un viņu tiesībām,
 - veicināt cilvēktiesību aizstāvju apmācību tādos jautājumos kā ziņošana par cilvēktiesību pārkāpumiem un uzbrukumiem cilvēktiesību aizstāvjiem, vietējie un starptautiskie juridiskie mehānismi aizsardzībai pret cilvēktiesību pārkāpumiem un procesuālās tiesības, tostarp gadījumos, kad cilvēktiesību aizstāvjiem tiek izvirzītas kriminālsūdzības par viņu likumīgajām darbībām,
 - izstrādāt stratēģiju, lai strādātu pie patvaļīgi vai ilgstoši aizturētu cilvēktiesību aizstāvju atbrīvošanas, atvieglotu regulāras ES un dalībvalstu pārstāvju vizītes pie cietumā esošiem cilvēktiesību aizstāvjiem un sniegtu atbalstu šo aizturēto ģimenes locekļiem un radniekiem;
21. atkārtoti aicina Komisiju stingri atturēties no budžeta atbalsta sniegšanas trešo valstu valdībām, kuras ir atbildīgas par plaši izplatītiem cilvēktiesību pārkāpumiem un cilvēktiesību aizstāvju apspiešanu; aicina Komisiju tā vietā pastiprināt palīdzību iestādēm, kas patiešām apņēmušās izveidot cilvēktiesību aizstāvjiem labvēlīgu vidi; atgādina savu prasību nodrošināt lielāku pārredzamību attiecībā uz finansēšanas nolīgumos iekļautajiem cilvēktiesību noteikumiem saskaņā ar *NDICI*;
 22. aicina Komisiju un citas ES iestādes, tostarp Eiropas Investīciju banku un Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības banku, kā arī citas attīstības un investīciju bankas un struktūras, izstrādāt pieeju, saskaņā ar kuru finansējums tiek piešķirts tikai struktūrām, kas īsteno stabilu un stingri uzraudzītu cilvēktiesību politiku un kas neiecietīgi izturas pret draudiem vai vardarbību pret cilvēktiesību aizstāvjiem, tostarp apzinot un novērtējot nelabvēlīgo ietekmi operācijās, vērtību ķēdēs un darījuma attiecībās, novēršot, mazinot vai pārtraucot nelabvēlīgo ietekmi un nodrošinot tiesisko aizsardzību;
 23. aicina ES delegācijas un dalībvalstu misijas veidot patiesu un visaptverošu dialogu ar cilvēktiesību aizstāvjiem trešās valstīs, aptverot finansējumu, dialoga risināšanas metodes un diplomātiskās rīcības vajadzības, un, ja iespējams, finansējot viņu pamatdarbību;

24. uzsver, ka ir svarīgi apvienot spēkus ar ANO aģentūrām un īpašajām procedūrām, jo īpaši ar ANO īpašo referentu cilvēktiesību aizstāvju jautājumos; aicina ES un dalībvalstis pastiprināti sekot līdzi ieteikumiem saistībā ar cilvēktiesību aizstāvjiem, kas sniegti vispārējā regulārajā pārskatā; aicina ES sniegt finansiālu un politisku atbalstu pašreizējiem reģionālajiem cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības mehānismiem, tostarp ANO Eiropas Ekonomikas komisijas īpašajam referentam vides aizstāvju jautājumos, Eskasu nolīgumam un Amerikas, Āfrikas un Eiropas Padomes reģionālajiem mehānismiem cilvēktiesību aizstāvju jomā; aicina ES delegācijas un dalībvalstu misijas Ženēvā un Ņujorkā efektīvi rīkoties, reaģējot uz trešo valstu represijām pret cilvēktiesību aizstāvjiem par viņu sadarbību ar ANO struktūrām, un veicināt cilvēktiesību aizstāvju akreditāciju un mijiedarbību ar daudzpusējiem forumiem; turklāt aicina ES misijas Ženēvā un Ņujorkā uzņemties vadošo lomu cilvēktiesību ieguvumu veicināšanā un aizstāvēšanā daudzpusējos forumos, tostarp vērsties pret uzbrukumiem cilvēktiesību aizstāvju definēšanai un integrējot un aizsargājot cilvēktiesību aizstāvju lomu gan tematiskajās, gan konkrētām valstīm adresētajās ANO rezolūcijās; šajā nolūkā aicina ES un tās dalībvalstis nodrošināt, lai šie centieni tiktu konsekventi izvirzīti par prioritāti ikgadējos Padomes secinājumos par ES prioritātēm ANO cilvēktiesību forumos; atzinīgi vērtē ES delegāciju, dalībvalstu misiju un līdzīgi domājošu trešo valstu praktisko sadarbību lietās, kas saistītas ar cilvēktiesību aizstāvjiem;

Jaunas aizstāvju grupas, jaunas problēmas, jauni risinājumi

25. atzinīgi vērtē ES delegāciju un dalībvalstu misiju nesenos centienus dažās trešās valstīs uzrunāt aktīvistus, kuri neatbilst tradicionālajam cilvēktiesību aizstāvju jēdzienam; mudina ES īstenot plašu pieeju attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem un jo īpaši iesaistīties sadarbībā un stiprināt atbalstu vietējiem cilvēktiesību aizstāvjiem, it sevišķi atstumtiem un neaizsargātiem cilvēktiesību aizstāvjiem, piemēram, pirmiedzīvotāju tiesību aizstāvjiem, tiem, kas darbojas ārpus lielām urbānām teritorijām un attālos apgabalos, un neaizsargātām grupām, tostarp sievietēm, jo šīs grupas ir pakļautas lielākam vardarbības un ierobežojumu riskam; aicina ES izmantot tiešsaistes tehnoloģijas, ja iespējams un paturot prātā digitālo drošību, un pastiprināt ES misiju centieni un resursu koordināciju, lai veidotu sakarus ar marginalizētiem cilvēktiesību aizstāvjiem;
26. uzsver, ka pamatnostādņu īstenošanai jābūt dzimumspecifiskai un ka aizsardzības mehānismos ir jāiekļauj interseksionalitātes un dzimumu līdztiesības aspekts; aicina Komisiju par prioritāti noteikt piekļuvi aizsardzības mehānismiem un resursiem cilvēktiesību aizstāvēm un piešķirt lielāku finansējumu pilsoniskās sabiedrības organizācijām, kas veicina sieviešu un meiteņu tiesības, jo īpaši seksuālās un reproduktīvās tiesības un veselību;
27. aicina EĀDD un dalībvalstis atbalstīt cilvēktiesību aizstāves un pamatnostādņu pielikumā pieņemt instrumentu kopumu, kas nodrošinātu praktiskus pasākumus, lai ES varētu labāk novērst dzimumspecifiskos draudus cilvēktiesību aizstāvēm visā pasaulē, apmierināt viņu vajadzības un risināt problēmas, ar kurām viņas saskaras;
28. uzsver, ka ES savā cilvēktiesību aizstāvju politikā būtu jāpievēršas klimata aizsardzībai kā būtiskam cilvēktiesību jautājumam un aktīvāk jārīkojas, lai atbalstītu klimata un vides aizstāvjus, jo īpaši tos vides un pirmiedzīvotāju tiesību aizstāvjus, kuri ir visvairāk apdraudēti; uzsver, ka cilvēktiesību aizstāvju jautājumi ir jāintegrē ES klimata

diplomātijā un palīdzībā, tostarp veicinot cilvēktiesību aizstāvju patiesu iesaistīšanos klimata sadarbības programmu, projektu un shēmu īstenošanā un uzraudzībā un apzināti novēršot ierobežojumus viņu efektīvai līdzdalībai un uzraudzības darbībām;

29. atzinīgi vērtē uzaicinājumus iesniegt priekšlikumus, kuru mērķis ir atbalstīt *LGBTQI+* tiesību aizstāvjus, un mudina ES misijas kā būtisku ES politikas attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem daļu pastiprināti uzraudzīt un atbalstīt *LGBTQI+* tiesību aizstāvības aktīvistus;
30. aicina EĀDD, Komisiju un dalībvalstis novērst draudus un uzbrukumus cilvēktiesību aizstāvjiem, ko veic valstiski un nevalstiski dalībnieki, tostarp uzņēmumi vai grupas, kas rīkojas to vārdā, noziedzīgas grupas un bruņotas grupas, kā arī draudus konfliktu un pārejas situācijās; uzsver, ka valsts vienmēr ir atbildīga par to, lai nodrošinātu cilvēktiesību aizstāvju drošību un viņu spēju strādāt labvēlīgā vidē, tostarp gadījumos, kad draudus un represijas rada nevalstiski dalībnieki;
31. aicina ES iekļaut jautājumu par vardarbību pret cilvēktiesību aizstāvjiem tās krīžu pārvarēšanas politikā un nodrošināt efektīvu aizsardzību cilvēktiesību aizstāvjiem, kad tas ir nepieciešams; šajā sakarībā aicina ES mācīties no tā, ka pēc *Taliban* īstenošanas pārņemšanas Afganistānas cilvēktiesību aizstāvju un viņu ģimeņu evakuācijas vajadzības netika īstenotas Eiropas līmenī; jo īpaši aicina Komisiju straujāk reaģēt uz pēkšņām krīzēm, kurās cilvēktiesību aizstāvju vajadzības ir gan steidzamas, gan apjomīgas, papildinot finansējumu tādām iniciatīvām kā *ProtectDefenders.eu* un pārorientējot valsts finansējumu un diplomātiskos centienus, lai palīdzētu veikt cilvēktiesību aizstāvju pārceļšanu; aicina Komisiju un EĀDD uzskatīt cilvēktiesību aizstāvjus par galvenajiem dalībniekiem un partneriem efektīvā un ilgtspējīgā reaģēšanā pēc konflikta;
32. aicina EĀDD, Komisiju un dalībvalstis par prioritāti noteikt cīņu pret tādu novērošanas tehnoloģiju ļaunprātīgu izmantošanu, kuras apdraud cilvēktiesību aizstāvju darbu, jo īpaši izstrādājot stingrus valsts un starptautiskos tiesību aktus; atkārtoti aicina Komisiju atbalstīt iniciatīvas, kas saistītas ar digitālās drošības tehnoloģiju izstrādi un izplatīšanu, nolūkā palielināt cilvēktiesību aizstāvju iespējas, piedāvājot drošus apkopošanas, šifrēšanas un glabāšanas mehānismus, lai izvairītos no represīvu valdību uzraudzības, kiberuzbrukumiem un kiberuzmākšanās;
33. uzskata, ka, ņemot vērā lielo un pieaugošo draudu un uzbrukumu skaitu, ar ko saskaras cilvēktiesību aizstāvji, kuri pauž bažas par noteiktas komerciālās darbības negatīvo ietekmi uz cilvēktiesībām, Direktīvā par uzņēmumu pienācīgu rūpību attiecībā uz ilgtspēju un tirdzniecības, ieguldījumu vai sadarbības nolīgumos un instrumentos, piemēram, vispārējo preferenču shēmā, būtu saskaņoti jāintegrē cilvēktiesību aizstāvju tiesību veicināšana un aizsardzība, jo īpaši attiecībā uz arodbiedrību pārstāvjiem un zemes, pirmiedzīvotāju un vides aizstāvju tiesībām; aicina ES konsekventāk un plašāk izmantot tirdzniecības un ieguldījumu nolīgumu klauzulas, kas aizsargā cilvēktiesības, tostarp klauzulas par ciešāku uzraudzību un pienācīgu cilvēktiesību saistību izpildi, un pilnībā izmantot cilvēktiesību nosacījumus, lai trešām valstīm piešķirtu preferenciālu piekļuvi savam tirgum; turklāt uzskata, ka sistemātiskiem un plaši izplatītiem uzbrukumiem cilvēktiesību aizstāvjiem vajadzētu novest pie tā, ka tiek iedarbinātas šīs klauzulas vai visaptverošajā pamatnolīgumā ar attiecīgo valsti iekļautās klauzulas, un gadījumā, ja valsts iestādes acīmredzami nespēj uzlabot situāciju, Komisijai būtu jāveic

atbilstīgi pasākumi, tostarp tādi pasākumi, kuru rezultātā tiktu apturēta attiecīgā nolīguma darbība;

34. uzsver vietējo konsultantu grupu (VKG) lomu tirdzniecības nolīgumos iekļauto tirdzniecības un ilgtspējīgas attīstības saistību uzraudzībā; pauž bažas par ziņojumiem, ka preferenciālās tirdzniecības partneru valdības ir liegušas cilvēktiesību un vides tiesību aizstāvjiem pievienoties VKG; prasa piešķirt VKG pietiekamus finanšu resursus un tehnisko palīdzību, lai tās varētu pienācīgi veikt savus uzdevumus;
35. aicina ES saskaņot savas cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības stratēģijas ar ANO Vadošajiem principiem uzņēmējdarbībai un cilvēktiesībām un citiem starptautiskajiem standartiem šajā jomā; uzsver, ka ES delegācijām un dalībvalstīm par prioritāti būtu jānosaka sadarbība ar uzņēmējdarbības aprindām, jo īpaši ar Eiropas uzņēmumiem un to meitasuzņēmumiem ārvalstīs, nolūkā aizsargāt cilvēktiesību aizstāvjus, kuri strādā ar zemes, ieguves, ražošanas jautājumiem un citās nozarēs, kas saistītas ar augstu cilvēktiesību pārkāpumu risku vai daudziem ziņojumiem par šādiem pārkāpumiem, un visaptveroši uzraudzīt to komercdarbību; šajā saistībā uzstāj, ka ES delegācijām būtu jāveicina un jāatbalsta cilvēktiesību aizstāvju piekļuve tiesiskās aizsardzības līdzekļiem ES saistībā ar viņu tiesību pārkāpumiem;
36. aicina Komisiju un EĀDD nodrošināt, ka cilvēktiesību aizstāvji, jo īpaši tie, kas strādā darba un sieviešu tiesību jomā, tiek konsekventi iesaistīti pilsoniskās sabiedrības uzraudzības mehānismos, kuri paredzēti attiecīgajos ES nolīgumos; prasa Komisijai nodrošināt, lai cilvēktiesību aizstāvji būtu aizsargāti pret riskiem, ar kuriem viņi saskaras, atklājot cilvēktiesību pārkāpumus;
37. aicina Komisiju nodrošināt, ka represijas riski un citi riski, kas saistīti ar pārkāpumiem pret cilvēktiesību aizstāvjiem, kas strādā darba un sieviešu tiesību jomā, tiek iekļauti uzņēmumu pienācīgas rūpības procesa risku identificēšanas un novērtēšanas posmā; aicina Komisiju nodrošināt, ka uzņēmumi sistemātiski sadarbojas ar cilvēktiesību aizstāvjiem un garantē viņu drošu līdzdalību;
38. aicina Komisiju cieši uzraudzīt cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības un novēršanas mehānismu integrēšanu nozaru projektos, programmās un ieguldījumu shēmās vismaz jomās, kuras cilvēktiesību aizstāvjiem rada lielākos riskus, piemēram, zemes un vides projektos, ieguves rūpniecībā, ražošanā un citās riska jomās, un visās ar drošību saistītajās politikas jomās; uzstāj, ka ir svarīgi, lai Parlaments pildītu savu uzraudzības lomu šajā jautājumā;
39. uzsver, ka cilvēktiesību aizstāvji arvien biežāk saskaras ar starptautiskiem draudiem no viņu valsts iestāžu vai to pilnvaroto personu puses, tostarp dalībvalstīs; aicina Komisiju un dalībvalstis prioritārā kārtā un kā neatņemamu pamatnostādņu aspektu identificēt un novērst šos draudus ES; mudina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt ārvalstu cilvēktiesību aizstāvjiem, kas dzīvo ES, atbilstošus finanšu un citus līdzekļus, tostarp īpašus aizsardzības mehānismus, apmācības un programmas par kibernetiskās drošības un kibernetiskās drošības, lai viņi varētu attālināti turpināt darbu cilvēktiesību jomā, nebaudoties no atbaidības; prasa nodrošināt lielāku apmācību un resursus tiesībsardzības iestādēm ES dalībvalstīs, lai atvieglotu ziņošanu par šiem transnacionālajiem uzbrukumiem, to izmeklēšanu un attiecināšanu, un prasa piemērot sankcijas atbildīgajām personām; uzsver, ka trešo valstu amatpersonas un aģenti, kas aizskar cilvēktiesību aizstāvju

tiesības ES, kā arī vietējie veicinātāji — personas vai struktūras — būtu jāizsauc, jāatklāj un jāsoda;

40. aicina Komisiju īpaši izmeklēt gadījumus, kad trešās valstis vajā cilvēktiesību aizstāvjus ES dalībvalstīs, izmantojot savas valsts iestāžu nelikumīgas pārstāvniecības ārvalstīs bez dalībvalstu iestāžu zināšanas vai piekrišanas;

Vīzas un patvēruma — svarīgs aizsardzības līdzeklis

41. norāda uz ES atbalsta uzlabošanu apdraudēto cilvēktiesību aizstāvju pārcelšanai un paraugprakses pieņemšanu dažās dalībvalstīs; ar nožēlu norāda uz to, ka daudziem cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu ģimenes locekļiem joprojām tiek atteikta viņu steidzamā pārcelšana vai vīzu pieprasījumi;
42. uzsver, ka vīzas ir svarīgs aizsardzības instruments un ka nolūkā efektīvi palīdzēt apdraudētajiem cilvēktiesību aizstāvjiem Komisijai būtu jāuzņemas proaktīva loma tādas ES mēroga vīzu sistēmas izveidē, kura cilvēktiesību aizstāvjiem paredz vairākkārtēju ieceļošanu; uzskata, ka dalībvalstīm jo īpaši būtu jāatvieglo vīzu izsniegšana 1) procesuāli — jānodrošina, ka to vēstniecību un konsulātu procesi ir ātri, saprotami, pieejami un sasniedzami, un 2) strukturāli — jāizveido ES Vīzu kodeksā¹ īpaša kategorija attiecībā uz apdraudētajiem cilvēktiesību aizstāvjiem un jāiekļauj ES Vīzu kodeksa rokasgrāmatā² īpaši norādījumi par atvieglojumu procedūru piemērošanu cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu ģimenes locekļiem; uzsver, ka vīzu prasības un nosacījumi jāpadara mazāk stingri attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem, kuriem nepieciešama ārkārtas evakuācija; aicina pielikt pūles, lai palielinātu dalībvalstu ierēdņu informētību par konkrētajām vajadzībām un problēmām saistībā ar cilvēktiesību aizstāvju pieteikumiem;
43. aicina ES delegāciju cilvēktiesību kontaktpunktus apzināt īpašas ārkārtas pārcelšanas vajadzības un pārrunāt tās ar dalībvalstu misijām, un sniegt ieteikumus par šo tematu; uzskata, ka nogaidīšanas perioda paredzēšana var palīdzēt cilvēktiesību aizstāvjiem izvairīties no riskiem; aicina EĀDD katru gadu ziņot par to ārkārtas vīzu skaitu, kuras ES dalībvalstis izsniedz cilvēktiesību aizstāvjiem;
44. aicina Komisiju un dalībvalstis plašāk nodrošināt pagaidu aizsardzību un pajumti apdraudētajiem cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu ģimenēm; vērš uzmanību uz iniciatīvām dažās dalībvalstīs un mudina turpināt centienus pārcelšanas jomā, jo īpaši iesaistot reģionālās un vietējās pašvaldības; atzinīgi vērtē patvēruma iniciatīvu pieaugošo skaitu vietējā līmenī visā ES; aicina Migrācijas un iekšlietu ģenerāldirektorātu izveidot īpašu palīdzības instrumentu praktiskam atbalstam, lai atvieglotu cilvēktiesību aizstāvju un viņu ģimeņu pagaidu uzturēšanos, darbu un mobilitāti ES; aicina attiecīgo ES delegāciju veikt turpmākus pasākumus saistībā ar cilvēktiesību aizstāvju atgriešanos un drošību gadījumā, ja viņi atgriežas savās valstīs;

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar kuru izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) (OV L 243, 15.9.2009., 1. lpp.).

² Rokasgrāmata par vīzu pieteikumu apstrādi un grozījumiem izsniegtajās vīzās (Vīzu kodeksa rokasgrāmata I), pieņemta 2020. gada 28. janvārī (C(2020)0395).

45. aicina dalībvalstis atvieglot īstermiņa vairākkārtējas ieceļošanas vīzu izsniegšanu tiem cilvēktiesību aizstāvjiem, kuri vēlas ceļot uz Eiropu aizstāvības vai profesionālās apmācības nolūkā;
46. aicina Komisiju un dalībvalstis veicināt un atvieglot to cilvēktiesību aizstāvju aktīvu iesaistīšanos, kuri jau ir pārcēlušies uz Eiropu, un apspriešanos ar viņiem par cilvēktiesību aizstāvju pārcelšanas programmu, atbalsta un reģionālo iniciatīvu izstrādi un īstenošanu saskaņā ar cilvēktiesību aizstāvju īpašo situāciju un vajadzībām trešās valstīs;

Eiropas Parlamenta pārraudzība un praktisks atbalsts cilvēktiesību aizstāvjiem visā pasaulē

47. atkārtoti pauž apņemšanos uzņemties vadošo lomu ES rīcības veidošanā un sekmēšanā cilvēktiesību aizstāvju atbalstam, jo īpaši izmantojot plenārsēdēs pieņemamās steidzamās rezolūcijas un debates, Cilvēktiesību apakškomitejas (DROI) darbu, konkrētāk — tās ziņojumus un uzklauššanas —, misijas trešās valstīs un starptautiskās un reģionālās organizācijās un ikgadējo Saharova balvu, tostarp darbu, kas tiek darīts kopā ar Saharova balvas kopienu; turklāt uzsver atsevišķu Eiropas Parlamenta deputātu lomu, pievēršot Komisijas un dalībvalstu uzmanību cilvēktiesību situācijām, kas rada bažas un kurās iesaistīti uzbrukumiem pakļauti cilvēktiesību aizstāvji, jo īpaši izmantojot parlamentāros jautājumus, atzinumus un publiskus pasākumus; uzskata, ka Parlamenta sadarbība ar cilvēktiesību aizstāvjiem un pilsoniskās sabiedrības dalībniekiem ir neatņemama dimensija tā darbā ārējo attiecību jomā;
48. uzsver, ka pamatnostādņu īstenošanā ir vajadzīga lielāka pārredzamība nolūkā uzlabot cilvēktiesību aizstāvju informētību, nodrošināt efektīvu parlamentāro uzraudzību, lielāku pamanāmību un aizsardzību un skaidrāku, vieglāku un tiešāku piekļuvi ES cilvēktiesību kontaktpunktiem ES delegācijās un ES dokumentiem, kas saistīti ar pamatnostādņēm, jo īpaši 2020. gada norādījumiem un vietējām cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības stratēģijām, un skaidrai informācijai par cilvēktiesību aizstāvju projektu un programmu finansēšanu;
49. uzsver, ka Parlamentam kā svarīgam Eiropas komandas dalībniekam vajadzētu būt pilnībā iesaistītam ES politikā attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem, cita starpā regulārā dialogā, ja nepieciešams konfidenciāli, par galvenajiem jautājumiem un politikas norisēm saistībā ar pamatnostādņēm, tostarp to atjauninātajās versijās, un Komisijai un dalībvalstīm būtu ātri jārikojas saistībā ar tā pieprasījumiem ierosināt mērķtiecīgas sankcijas par smagām represijām pret cilvēktiesību aizstāvjiem; ierosina Parlamenta steidzamajās rezolūcijās paustās bažas un ieteikumus iekļaut vietējās stratēģijās;
50. apņemas vēl vairāk veicināt un aizsargāt cilvēktiesību aizstāvju tiesības, jo īpaši ar šādām darbībām:
 - pieņemt jaunu Eiropas Parlamenta politikas satvaru par atbalstu cilvēktiesību aizstāvjiem, kas atbalstu cilvēktiesību aizstāvjiem iekļautu visā tā darbībā un balstītos uz principu "nekaitēt", un šajā nolūkā veicināt informācijas un komunikācijas tehnoloģiju drošu izmantošanu mijiedarbībā ar cilvēktiesību aizstāvjiem, nodrošināt viņu drošu dalību Eiropas sanāksmēs un reaģēt uz represijām pēc cilvēktiesību aizstāvju sadarbības ar tā struktūrām un forumiem,
 - sekmēt to, lai visas tā attiecīgās struktūras, jo īpaši parlamentu sadarbības

- delegācijas un ārlietu komitejas (Ārlietu komiteja, Cilvēktiesību apakškomiteja, Drošības un aizsardzības apakškomiteja, Starptautiskās tirdzniecības komiteja), un tā priekšsēdētāja īstenotu vēl sistemātiskāku sadarbību ar cilvēktiesību aizstāvjiem,
- organizēt katras parlamentu sadarbības delegācijas un ārlietu komitejas (kā arī citu attiecīgo komiteju) ikgadējas sanāksmes ar cilvēktiesību aizstāvjiem,
 - katrā parlamentu sadarbības delegācijā izraudzīties cilvēktiesību kontaktpunktu no tās prezidija locekļu vidus,
 - parlamentu sadarbības delegāciju vai komiteju misijās ārpus ES sistemātiski iekļaut programmu sadarbībai ar cilvēktiesību aizstāvjiem/pilsoniskās sabiedrības organizācijām un attiecīgā gadījumā sagatavot apdraudēto cilvēktiesību aizstāvju sarakstu (ko izstrādā sadarbībā ar Cilvēktiesību apakškomiteju un EĀDD) un analīzi par vispārējo cilvēktiesību aizstāvju situāciju un viņu sadarbību ar vietējām iestādēm, un par to ziņot Cilvēktiesību apakškomitejai,
 - tā misijām sistemātiski censties tikties ar patvaļīgi ieslodzītajiem cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu tuvākajiem ģimenes locekļiem vai veikt tiesas procesa novērošanu, ja to uzskata par lietderīgu cilvēktiesību aizstāvju un viņu ģimenes locekļu aizsardzības nolūkā,
 - palielināt to publisko paziņojumu skaitu un privātās un/vai publiskās diplomātijas apmēru, ko veic Parlamenta priekšsēdētāja un Cilvēktiesību apakškomitejas priekšsēdētājs kopā ar attiecīgās parlamentu sadarbības delegācijas priekšsēdētāju nolūkā atbalstīt cilvēktiesību aizstāvjus, jo īpaši apdraudētos Saharova balvas laureātus, finālistus un stipendiātus,
 - uzdot Eiropas Parlamenta Izpētes dienestam regulāri vākt un publikot informāciju par cilvēktiesību aizstāvju situāciju un vajadzībām visā pasaulē, tostarp cilvēktiesību aizstāvju paziņojumus un ziņojumus;
51. apņemas uzlabot uzraudzību attiecībā uz konkrētām cilvēktiesību aizstāvju lietām, kurām tas pievērsis uzmanību, jo īpaši ar steidzamām rezolūcijām, komiteju sanāksmēm un paziņojumiem;
52. apņemas nodrošināt, ka tā svarīgākās rezolūcijas par cilvēktiesībām, jo īpaši steidzamās rezolūcijas, tiek tulkotas attiecīgo valstu vietējās valodās un attiecīgi publicētas un izplatītas; sagaida, ka ES delegācijas attiecīgajās valstīs publicēs šādas rezolūcijas savās tīmekļa vietnēs un sistemātiski veiks turpmākus pasākumus kopā ar valsts iestādēm, kā arī ziņos Parlamentam; prasa pārskatīt 2011. gada pamatnostādnes EP parlamentu sadarbības delegācijām cilvēktiesību un demokrātijas veicināšanai to apmeklējumos ārpus Eiropas Savienības valstīm;
53. aicina nodrošināt stratēģiskāku koordināciju starp ES iestādēm saistībā ar steidzamiem gadījumiem, kad jāaizsargā cilvēktiesību aizstāvji; pauž pārliecību, ka parlamentārā diplomātija var izrādīties efektīvs mehānisms, kas papildina sadarbību ar trešām valstīm steidzamos gadījumos, kad jāaizsargā cilvēktiesību aizstāvji; aicina izveidot starpiestāžu darba grupu cilvēktiesību aizstāvju jautājumos, lai koordinētu centienus, jo īpaši saistībā ar prioritārajām cilvēktiesību aizstāvju lietām, iesaistot Cilvēktiesību apakškomitejas paplašināto prezidiju, Komisiju, EĀDD un Padomes Cilvēktiesību jautājumu darba

grupas priekšsēdētāju; aicina veicināt dialogu starp Cilvēktiesību apakškomiteju un darba grupu, tostarp rīkojot ikgadēju sanākumi;

54. aicina Komisiju ievērot iestāžu nolīgumu un sistemātiski sniegt rakstisku atbildi uz visām Ārlietu komitejas/Cilvēktiesību apakškomitejas rezolūcijām, tostarp šo rezolūciju;
55. pauž nožēlu par to, ka EĀDD un dalībvalstis nepietiekami izmanto Saharova balvu kā līdzekli, lai uzlabotu cilvēktiesību aizstāvju iztikas līdzekļus un cilvēktiesības visā pasaulē; aicina ES misijas Saharova balvas laureātu izcelsmes valstīs efektīvāk sadarboties ar laureātiem, jo īpaši tad, ja viņi ir apdraudēti vai ieslodzīti;

Veicamie uzdevumi: Vajadzīgās institucionālās un politiskās pārmaiņas

56. pauž nožēlu par to, ka EĀDD un Komisija kopš 2008. gada nav veikušas padziļinātu un konkrētu analīzi par pamatnostādņu īstenošanu; aicina visaptveroši izvērtēt ES rīcību attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem saistībā ar 2023. gada jūnijā paredzēto vidusposma novērtējumu par to, kā tiek īstenots rīcības plāns cilvēktiesību un demokrātijas jomā 2020.–2024. gadam; aicina šajā novērtēšanā iekļaut paraugprakses apzināšanu un izplatīšanu ES delegācijās un dalībvalstu misijās, kā arī pastāvīgi uzraudzīt pamatnostādņu īstenošanu, apspriežoties ar pilsonisko sabiedrību;
57. uzsver, ka pamatnostādnes ir jāatjaunina, ņemot vērā mainīgās problēmas un riskus, ar ko saskaras cilvēktiesību aizstāvji, un jo īpaši ņemot vērā digitālo pārveidi un apdraudējumus, kā arī labāk jāatspoguļo cilvēktiesību aizstāvju grupas pašreizējā globālajā vidē, jo īpaši tās, kas strādā ar sievietēm un *LGBTQI+* kopienas tiesībām, kā arī zemes, vides un pirmiedzīvotāju tiesību aizstāvju tiesībām, un īpašie riski, ar kuriem šīs grupas saskaras;
58. uzsver, ka sakarā ar pamatnostādņu pārskatīšanu būtu jāpaplašina arī ES sadarbība ar cilvēktiesību aizstāvjiem un jāsadarbjas ne tikai ar tradicionālajiem partneriem galvaspilsētās, bet arī ar personām un grupām grūti sasniedzamos vai lauku apvidos, kā arī ar tiem, kas strādā, lai aizsargātu bēgļu un migrantu tiesības; uzskata, ka ir pienācis laiks nodrošināt plašāku un inovatīvāku pieeju cilvēktiesību aizstāvju jēdzienam, ietverot plūstošākas un pagaidu grupas, tostarp trauksmes cēlējus;
59. aicina pārskatītajās pamatnostādnēs iekļaut norādījumus par rīcības izstrādi attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem visnelabvēlīgākajā vidē un par līdzekļiem strukturālu vai sistēmisku cilvēktiesību jautājumu risināšanai;
60. aicina pamatnostādnēs iekļaut īpašu sadaļu par ES rīcības attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem iekšējo dimensiju, jo īpaši attiecībā uz vīzām cilvēktiesību aizstāvjiem (un viņu ģimenēm), kuri ir pakļauti tūlītējam riskam, un viņu pārcelšanu un pajumti, kā arī situāciju saistībā ar starptautiskiem trešo valstu izteiktiem draudiem cilvēktiesību aizstāvjiem; aicina Padomes un EĀDD gada ziņojumā par cilvēktiesībām un demokrātiju, kas veltīts ES rīcībai šajā jomā, iekļaut īpašu sadaļu par cilvēktiesību aizstāvju politiku;
61. atzīst, ka klusā diplomātija var būt efektīvs instruments dažu cilvēktiesību aizstāvju situācijas uzlabošanai trešās valstīs; tomēr uzsver, ka ES dalībniekiem ir jārunā par steidzamiem un nopietniem gadījumiem un jāpanāk pienācīgs līdzsvars starp privāto un

publisko diplomātiju, jo īpaši gadījumos, kad klusā diplomātija ir izrādījusies neefektīva; šajā sakarībā norāda uz to, ka Komisija ierobežotā mērā izmanto publiskus paziņojumus, kas joprojām bieži vien nav pārāk stingri un galvenokārt ir vērsti uz augsta līmeņa lietām atkarībā no līmeņa un foruma, kurā tie tiek sniegti; aicina apsvērt alternatīvas komunikācijas stratēģijas vai iespējas gadījumos, kad ES paziņojums tiek kavēts, tostarp iespējamu vēršanos pie medijiem, sociālajiem medijiem vai citos forumos;

62. pauž nožēlu par to, ka ES delegāciju vietējās stratēģijas reti ir publiski pieejamas, tāpēc ir grūti novērtēt, vai un cik lielā mērā ir notikusi apspriešanās ar vietējo pilsonisko sabiedrību un kā tā ir iesaistīta šo stratēģiju izstrādē;
63. aicina EĀDD un Komisiju uzlabot komunikāciju un pārredzamību attiecībā uz pamatnostādņu īstenošanu un šajā nolūkā, piemēram, publicēt 2020. gada norādījumus, vietējās īstenošanas stratēģijas, citus attiecīgus iekšējos dokumentus un pilnīgu ES delegāciju kontaktpunktu sarakstu un to kontaktinformāciju;
64. aicina apvienot cilvēktiesību un cilvēktiesību aizstāvju kontaktpunktus ES delegācijās un atvieglot cilvēktiesību aizstāvju un citu pilsoniskās sabiedrības pārstāvju piekļuvi šiem sarunu partneriem; uzstāj, ka viņu uzdevumi ir jāprecizē un tajos jāiekļauj tikai viņu kā cilvēktiesību aizstāvju kontaktpunktu pienākumi;
65. ar nožēlu norāda, ka ES delegācijas nav pārstāvētas dažās valstīs, kurās cilvēktiesību aizstāvji, veicot savas darbības, saskaras ar īpašiem riskiem un briesmām; atzīst, ka ES delegāciju klātbūtne šādās trešās valstīs ir būtiska šo pamatnostādņu īstenošanai un efektīvai iesaistei atsevišķās steidzamās un nopietnās cilvēktiesību aizstāvju lietās un citās vietējās darbībās; aicina EĀDD turpināt pētīt iespējas izveidot ES klātbūtni visās valstīs, kurās ir nopietnas bažas cilvēktiesību jomā;
66. aicina sistemātiski un stratēģiski uzraudzīt tiesas procesu novērošanu nolūkā uzlabot ES misiju veikto tiesas procesu novērošanas vispārējo pamanāmību un rezultātus, kā arī pieņemt alternatīvus rīcības virzienus, kuru mērķis ir atbalstīt cilvēktiesību aizstāvju tiesas procesos, kad procesa novērošana nav iespējama; aicina novērot tiesas procesus ne tikai simboliskās lietās, bet arī mazāk pamanāmās un zināmās krimināllietās pret cilvēktiesību aizstāvjiem;
67. aicina pamatnostādnes tulkot trešo valstu vietējās valodās un viegli piekļūstamā veidā darīt publiski pieejamas katras ES delegācijas tīmekļa vietnē;
68. aicina EĀDD un Komisiju pirms jebkāda cilvēktiesību dialoga sistemātiski apspriesties ar pilsoniskās sabiedrības pārstāvjiem un cilvēktiesību aizstāvjiem, īstent patiesu, pieejamu un iekļaujošu apspriešanos un pēc tam informēt šos sarunu partnerus; turklāt aicina EĀDD un Komisiju īstent vairāk uz rezultātiem orientētu pieeju attiecībā uz atsevišķām lietām un veikt efektīvus turpmākos pasākumus starp cilvēktiesību dialogu sesijām; aicina sistemātiski iekļaut kādu pilsoniskās sabiedrības segmentu jebkurā divpusējā vai reģionālā dialogā par cilvēktiesībām; atkārtoti norāda, ka ES ir sistemātiski un stingri jāreaģē uz jebkādam represijām pret cilvēktiesību aizstāvjiem, kas notiek pēc tam, kad viņi ir apmeklējuši ES pasākumus, vai kas ir saistītas ar saziņu ar ES partneriem;

69. atkārtoti aicina Ārlietu padomi sagatavot ikgadējus secinājumus, kuros tiktu izvērtēta ES iestāžu un dalībvalstu rīcība cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības jomā un visaugstākajā līmenī noteiktas stratēģiskas saistības attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem; uzskata, ka ANO Deklarācijas par cilvēktiesību aizstāvjiem pieņemšanas 25. gadadiena ir īpaši piemērots brīdis, lai Padome publiski apstiprinātu savu apņemšanos attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem un atjauninātu savu politiku šajā jomā;
70. aicina AP/PV sadarbībā ar dalībvalstīm un Parlamentu katru gadu pieņemt to valstu sarakstu, kuras rada nopietnas bažas saistībā ar cilvēktiesību aizstāvju traģisko situāciju, un šo sarakstu pielāgot vietējām norisēm; tas ļautu: 1) īstenot pilnībā saskaņotu Eiropas komandas praktisko reaģēšanu uz vietas, 2) labāk piekļūt resursiem, jo īpaši saskaņā ar Eiropas komandas finansēšanas mehānismu, nolūkā īstenot ārkārtas aizsardzību un ilgtermiņa finansējumu, lai efektīvāk darbotos plašākā institucionālajā un strukturālajā cilvēktiesību kontekstā, 3) veikt labāku cilvēktiesību situācijas uzraudzību vietējā līmenī, 4) īstenot mērķtiecīgas valstu līmeņa īstenošanas stratēģijas un 5) piesaistīt papildu resursus centrālo dienestu un delegāciju līmenī;
-
- ◦
71. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai un Savienības Augstajam pārstāvim ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas priekšsēdētāja vietniekam.